

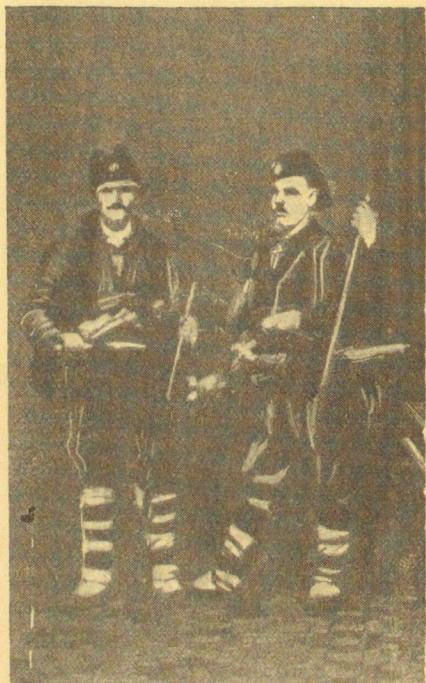
чака наново докато се мръкне. Това става на 5 юлий. Презъ нощта срещу би, чамътъ отново потегля решително къмъ българския бръгъ.

Поради силното течение той побърква направлението, доближава до друга точка и не може да избъгне окото на турския пограниченъ постъ. Достигналъ до една полянка, той се ударва о бръга, дето на понтонни дъски четата на Х. Димитъръ стжпва на родна земя. Това става недалечъ отъ крайдунавското село Вардимъ.

Първа схватка и среща на родна земя.

Какво ли чувство сж изпитвали юнаците, когато стжпватъ на миль роденъ бръгъ, за да срещнатъ нè радостнитѣ викове на сънайдницитѣ си, а куршумитѣ на врага? Тъхната цель е да си пробиятъ путь, да стигнатъ Стара-планина и тамъ да се чувствуваатъ по-свободни въ действията си. Следъ полунощъ, на 5-и срещу 6-и юлий, турскиятъ пограниченъ караулъ отъ нѣколко души, следъ първото обаждане, се доближава и нарушава нощната тишина съ нѣколко гърмежа. Единъ залпъ отъ страна на едно отдѣление четници поваля единъ-двама отъ каравала, а останалитѣ се разбѣгватъ. Тревогата е вдигната. Чуватъ се викове и гърмежи, а надалечъ кучешки лай. Време е да се бѣрза.

Пжтътъ на четата е по посока на Стара-планина. Споменитѣ на Х. Димитъръ за родното място, дето е минало детинството му, за балканската природа около Сливенъ съ нейнитѣ познати гори, усои, извори и горски пжтеки, за угнетенитѣ му родители и братя, които сж чернѣели въ затворитѣ заради него, — всичко това привлича

Въ дѣсно: Братътъ на х. Димитъръ —
— Тодоръ х. Асеновъ —
касиеръ на четата

Въ лѣво: С. Пейовъ отъ Велесъ